

tand ses lotuses, et ford temma issa ellamisse loht ilmufš. Willem teggi omma töelisso mele ja süddameli so armastussega omma wannematele issa ennam rõömo. Siis ütles issa ühhel päival: „Teie teate keik mis Missioni töö on ja mis se sanna tähhendab, agga ollete ka sellepeale möttelnud, et meie keik meie iggaüks peame sedda tööd aitama toimetada? Sest meie ristmisje öppetusses seiswad need fönnad: „Minge ja öppetage keiki rahvast.” — Willem ütles: „Teie armsad wannemad öppetate kui meid ja kasvatate meid, meie olleme teie rahwas. Agga tui meie sureks same, kuidas siis meiega luggo on, sedda ei tea meie mitte.” „Et meie teid öppetame, se on kui wähhe, ütles praua, agga et meie keik peaksite pogganamale reisima, sedda ei ütle issa ka mitte, meie peame agga keik Missioni töö kassal aitama.” „Jah, nenda,” ütles issa, „lutsmissed on mitmesugused, mönned peawad reisima, agga teised peawad aitama, neid teise sata. Ja ta nende sealatse ülespiddamisse eest aitama hoolt kanda, armastusse annete ja eest palwega. Meie linna Missioniselts wölkab andeid wasto ja sadab Hamburgi seltsi, sealt sadetallese tännavo üks laew Grönlandi-male, kus ta Missionärid ammetis on. Minna sadan omma joudo möda rahha, ja teie woite ka middagi senna jure panna, ja woite ka Grönlandi lastele kirjutada.” „Oh se on senna, ütles Willem, agga

meil on ni wähhe rahha.” „Pissut on ennam tui ei ühtegi,” ütles tohter. Ja praua ütles: „Minna ollen willaseid sulle ja sindaid murretse nud, teie woiksile omma rahha eest keisfuggu veikesid asjo osta, mis lastel ka tarvis lähwad; ja siis panneme keik ühhel pälli eht fasti sisse. Ja Missionär jäggab seal omma koli-lastele, kuidas kellegile tarvis lähheb.” Se nou olli vägga laste melepärra ja nemmad forjasid launi hulga veitesid asjo; seal olli nügge ja läära ja kammisi ja muid asjo, leige ennam piibli-luggude piltisid. Siis said need ramatud kirjutud ja nimasis keik issale näidatud. Issa olli teigiga rahbul, ja lubbas aidata sisse pääsida. „Agga lus sisse siis?” ütles temma, „se peaks leigeparrem üls hea tuggew lastilenne olema, agga mitte liig paks, et ta raske ei oleks.” „Kerge ja siiski tuggew,” ütles Wridli, „nisuggune olleks ja minno tinti waat olema!” Neit naerjid, agga liitsid ka ühtlaese sedda nou. Waat sai nurgajt wälja todud ja puhtaks pestud. Ja et kui tinti plekkid pealt ärra eggata seeßt fa walget ei läinud, siiski olli ta puhhas kui, et sündisid kartimata keik osjad sisse panna. Kui ta siis heaste täidetud olli, pandi ta finni ja kirri peale, ja iggaüks pall-sid õnne ja önnistust senna jure selle pilla teeles. — „Kas nad peaksid meile ka wastust kirjutama?” küsis Willem. „Woib fa olla,” ütles tohter. „Kas ja tahhad